

TAHEREH MAFI

AUTOAREA SERIEI ATINGEREA LUI JULIETTE

LEGAMANT
DE
SANGE

AL TREILEA VOLUM AL SERIEI UN REGAT ÎNTREREȘUT

TRADUCERE DE IOANA BENA

LEDA EDGE

T A H E R E H M A F I

LEGĂMÂNT
DE
SÂNGE

Coordonator Leda Edge:
SHAUKI AL-GAREEB

T A H E R E H M A F I

LEGĂMÂNT DE SÂNGE

AL TREILEA VOLUM AL SERIEI **UN REGAT ÎNTREȚESUT**

Traducere din limba engleză și note de
IOANA BENA

LEDA EDGE

Redactare: Liviu Szóke, Shauki Al-Gareeb

Tehnoredactare: Cristina Gvinda

TAHEREH MAFI

ALL THIS TWISTED GLORY

Copyright © 2024 by Tahereh Mafi

All rights reserved

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin LEDA EDGE, un
imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MAFI, TAHEREH

Legământ de sânge / Tahereh Mafi; trad. din lb. engleză
de Ioana Bena. - București: Leda Edge, 2024

ISBN 978-606-9740-99-6

I. Bena, Ioana (trad.)

821.111

Pentru Ransom

Dar, doamna mea, lunii i-am jurat
De sângele lui pământul să las pătat.

Abu al-Qāsim Firdou̇si, *Şah-Namé*

Acum să îmi dezvălui întreg al tău nume și-aș cere
Și-al tău trup fără de cap pe cine-ar umple de durere?

Al meu nume să afli de folos nu are a-ți fi,
Căci mult prea curând tu însuți vei muri.
Dar dacă totuși cum sunt chemat vrei să știi,
Află că mama mea „Moartea ta” mă numi.

Abu al-Qāsim Firdouși, *Șah-Namé*

PARTEA ÎNTÂI

LA ÎNCEPUT

در آغاز

TIVUL MANTIEI SALE DE CULOAREA CERNELII MĂTURA IARBA înaltă prin care se mișca și mersul lui rapid stârnea mici proteste sonore, care însă păreau să-i urle în urechi la fiecare pas. Îl strângeau mâini fierbinți, iar îmbrăcămintea grea îl sufoca. Cyrus de Nara își simțea inima bătându-i agitat în piept și panica năștea panică în timp ce se lupta cu impulsul de-a o lua la sănătoasa. Se simțea întocmai ploii în căutarea unui râu, încercând în zadar să se orienteze înspre casă. Din când în când, înțepenea – capul i se întorcea ca de la sine într-o mișcare bruscă, ca a unei păsări, iar respirația i se oprea de parcă ar fi fost speriat de o fantomă.

Nu. Nu de o fantomă.

Mult mai rău.

N-avea niciun rost să intre în panică, și-a reamintit lui însuși. Nu îl ajuta cu nimic să-și piardă mințile. Dacă ar fi fost așa, Cyrus și-ar fi pierdut cu bucurie mințile la palat, unde ar fi putut trăi pentru totdeauna alături de tatăl său, regele, și de constrângerile fără de număr pe care bărbatul mai în vârstă i le pusese mai devreme în cârcă. În loc de asta, tânărul prinț făcuse lucrul cel mai rezonabil într-o situație de criză și se repezise prompt să borască într-un ghiveci din apropiere.

Acum încerca să respire adânc.

S-a forțat să încetinească, să-și adune gândurile. Aleea înverzită era plină de găuri de popândău, camuflate de buruieni și flori sălbatice; își sucise de mai multe ori glezna și, indiferent de disperarea de acum, nu-și putea permite să se rănească.

Traseul pe care îl urma era marcat de rămășițele unei linii de tren părăsite, însă originea abia i se mai ghicea, cu excepția a două șine paralele de oțel ruginite de la un capăt la altul, teatrul atâtor anarhii florale care ardeau în jurul lui. Printre alte creaturi, erau cunoscuți șerpilor groși fosforescenți care moțâiau în iarba caldă, al căror apetit era ușor de trezit. De câte ori, în tinerețe, Cyrus se târâse în agonie de aici, cu otrava pulsându-i în sânge, le pierduse șirul. În copilărie, astfel de aventuri care-i înnebuneau inima în piept i se păruseră incitante; învățase cu timpul cum să prindă un șarpe de gât cu o mișcare a încheieturii mâinii și cum să-și desprindă fumul din degete și să trimită animalul să se unduiască în depărtare. Cândva îi plăcea să umble prin aceste sălbăticii: provocând copacii la duel sau săpând după comori pe care le îngropase el însuși. Fiecare escapadă îi aducea o nouă provocare, o nouă fiară, o nouă durere de înfrânt. Însă drumeția nu mai era acum nimic altceva decât o distanță de parcurs, iar sentimentul de deznădejde era aproape copleșitor.

Viața, se temea el, nu avea să mai fie niciodată la fel.

Inima a început să-i bată mai tare când s-a apropiat de gura unui tunel vechi, cu interiorul prăbușit sufocat de o tapiserie de vrejuri cățărătoare și cu un miros de viață atât de saturat de parfum, încât îi tulbura mintea. Păsări cu aripi albastre și fulgerări de soare strălucitor se furișau prin fisurile din construcția putredă, printre flori somnoroase ce înfloreau în acest luciul de lumină și cocoloașe de praf plutitoare ce sclipeau. Tunelul era

un portal către o altă lume – una în care, cândva, avusese de gând să trăiască pentru totdeauna.

O lăcustă verde s-a agățat de umărul tânărului când a intrat în pasajul subteran, contrastul luminos pe negru părând un țipăt în gol. Din mers, Cyrus și-a strâns și mai tare pelerina în jurul corpului, căci ceva asemănător unei amărăciuni i se țesea între coaste.

Nu departe în fața lui, imaginea acelui verde atotprezent s-a transformat rapid într-o străfulgerare de alb. Un vălmășag de nori înalt până la brâu s-a ridicat din pământ, iar el a traversat această porțiune ciudată cu grijă, căci experiența nu se deosebea prea mult de bălăceala într-o apă înghețată. Tocmai când picioarele începuseră să-i amorțească, poteca de nori a început să se subțieze sub pașii lui, iar Cyrus și-a stăpânit un fior.

Un vâl palpabil de magie atârna continuu deasupra nenumăratelor hectare care înconjurau Cartierul Divinatorilor din Tulan, învăluind templul central și numeroasele sale anexe. Puțini erau însă cei care știau că vechiul tunel de tren străbătea acest loc străvechi și încă și mai puțini erau cei care aveau permisiunea de-a intra pe această cale.

Prințul tulanian avea trei ani când vizitase pentru prima dată aceste locuri sfinte. Încă de la naștere fusese un copil frustrat: plângea ușor, țipa în voie și, deși se știa capabil să vorbească, era prea puțin interesat de atare spectacol. În ziua în care doica lui îl mângâiasă cu dragoste pe cap și îi spusese că e „destul de frumos pentru un idiot”, copilul îi aruncase o bucată de lemn în față. Abia când femeia reacționase cu furie, Cyrus își amintise că violența nu era văzută cu ochi buni și, când ea se năpustise asupra lui, el fugise spre o fereastră deschisă, înregistrând țipătul îngrozit al doicii doar după ce se rostogolise, ca un cartof, pe partea cealaltă.

Ricoșase de trei ori de pe panta fatalmente abruptă a acoperișului, înainte de-a se prăbuși la pământ, unde aterizase cu un ultim și neașteptat ricoșeu.

Băiatul se zgâriase zdravăn la mâini și la genunchi; o vânătaie înflorise pe tot dosul unui braț și pe-o parte din obraz. Cu toate acestea, nu plânsese. Ca o ferigă care se desface, Cyrus se ridicase încet, cu surprindere, și cu mâinile lui mici și murdare își dăduse la parte de pe față șuvițele de păr arămiu, doar pentru a se descoperi în centrul unei aureole.

Nu mai văzuse niciodată Divinatori de aproape.

Se uitau în jos la el, cu fețele ascunse și pelerinele negre atât de întunecate, încât păreau să lase niște găuri în lume.

Iată-te, micuțule, auzise pe cineva spunând.

Copilul își frecase mirat capul, minunându-se că reușiseră să-i vâre vocea în minte. Cyrus râsese și abia atunci rostise cu voce tare și cu încântare primele sale cuvinte:

— Asta a fost magie!

Bona mai țipa încă, ieșind în fugă în grădini, cu jumătate din personalul palatului pe urmele ei, cuprinși toți de isterie. Urma să descopere puțin mai târziu că serviciile ei nu mai erau necesare.

În acea zi fatidică, Cyrus hotărâse cine vrea să fie și, cu fiecare an, convingerea se înrădăcinase tot mai adânc în el. Regele și regina consideraseră că aceasta fusese o descoperire fortuită, căci băiatul nu se născuse pentru a urca pe tron și ar fi avut nevoie de o preocupare mai puțin impunătoare în viață.

Tânărul Cyrus de Nara era, bineînțeles, rezerva, nicidecum moștenitorul.

Fratele său mai mare fusese cel care-l urmărise pe tatăl lor încă din copilărie. Fratele său mai mare fusese cel care se pregătise pentru o viață de decadentă și putere.

Cyrus, pe de altă parte, își petrecuse fiecare oră liberă din tinerețe bătând, cu dăruire, tunelul secret al trenului – și-n păr i se deschideau flori în timp ce se arunca prin pâlcul de nori și-apoi în brațele Divinatorilor. De-a lungul anilor, se dedicase studiului divinației, renunțând la strălucirea înaltă a lumii materiale pentru minunile cețoase ale celei eterice – și, pentru asta, fusese batjocorit la nesfârșit de familia sa regală. Învățarea noțiunilor de bază ale magiei puteau să mai o înțeleagă, dar nimeni nu credea că un prinț s-ar fi dezbrătat de bunăvoie de un titlu și ar fi refuzat o moștenire de bogății doar pentru a se alătura rândurilor unor Divinatori fără nume.

Lui Cyrus nu-i păsase.

Își pusese deoparte aurul și bijuteriile, își tăiasse părul și își redusese garderoba la o simplă ținută neagră. Depusese jurământele preliminare la împlinirea vârstei de optsprezece ani și-și petrecuse următorul an și jumătate trăind exclusiv în templu, părăsind rareori incinta și pregătindu-se pentru ceremonia finală. Fusese printre cei mai tineri învățăcei cărora li se dăduse voie să avanseze pe această primă treaptă a preoției, iar acum, în timp ce se apropia de al douăzecilea an, era doar la câteva săptămâni distanță de primirea veșmintelor oficiale și a i se sigila buzele cu o magie care avea să-l lege pentru totdeauna de...

Oprește-te!

Cyrus a înlemnit, cu respirația tăiată. Calea de nori înghețați se lipise, în cele din urmă, de acoperișul unei căsuțe de piatră, o anexă dintre cele câteva așezate în semilună pe terenul Divinatorilor. Tânărul prinț se afla acum deasupra unei astfel de clădiri, cu un covor spongios de mușchi încovoidându-se sub cizmele sale. Temerile i s-au accentuat când și-a ridicat capul;

până acum, lui Cyrus nu i se refuzase niciodată intrarea în aceste locuri.

Încet, și-a ridicat privirea către ochii bătrânului său profesor.

Bărbatul a alunecat înainte, cu hainele întunecate fălfâind hipnotizant. Divinatorii Tulanului se distingeau prin mantiile lor negre, dintr-un material ciudat, care strălucea ca un metal lichid încărcat de secrete. Bătrânul și-a tras înapoi gluga cu un centimetru, dezvelindu-și în lumina rece o părțică din chip. Bucata care se zărea din pielea sa brună era netedă, în ciuda vârstei înaintate, deși ochii îi erau lăptoși din cauza cataractei. Cu toate acestea, în energia lui nu se simțea nicio urmă de blamare; de fapt, chiar în acea clipă exista o compasiune care emana din adâncul său. Cyrus a înțeles dintr-odată.

Știți deja, a rostit el fără un sunet.

Ghicatorul și-a înclinat capul.

Am știut dintotdeauna. Dar nu puteam să intervenim.

Tânărul prinț a simțit cum i se strânge inima la această revelație, cuvintele atingându-l ca o trădare, chiar dacă mintea lui pricepea mai mult. A fi Divinator însemna să fii împovărat de cunoaștere și condiționat de limitări brutale; oricât de puternici ar fi fost, preoții și preotesele nu aveau voie să obstrucționeze liberul-arbitru al celorlalți și nu aveau voie să ofere sfaturi nesolicitate. Cyrus înțelegea acest lucru mai bine decât majoritatea.

Cu toate acestea, ochii îi aruncau văpăi în timp ce stătea acolo, pentru că acum știa, cu o certitudine categorică, că visurile lui muriseră; rolul lui se schimbasesc pentru totdeauna. Niciodată nu avea să devină Divinator. Tot ce-și dorise vreodată, tot pentru ce muncise vreodată. Viața lui, viitorul lui...

Învățătorul și-a mai înclinat încă o dată capul, și de data asta mișcarea ușoară l-a dus pe Cyrus pe pământ, iar zidurile

violete ale templului se ridicau acum în spatele lor la înălțimi uluitoare. Cu o nouă împunsătură în inimă, prințul a înregistrat apăsarea unei bariere între corpurile lor, magia ținându-l la distanță.

Aceste încăperi sfinte nu aveau să fie niciodată casa lui.

Te rog! a spus el cu disperare. *Am venit să-ți cer sfatul.*

Încet, Divinatorul a clătinat din cap.

Există doar două opțiuni, micuțule.

Cyrus a dat să vorbească în timp ce o speranță fragilă i se năștea în piept, dar bătrânul său profesor a ridicat o mână pentru a-l opri. Cu o tristețe neascunsă, bărbatul l-a privit în ochi și i-a spus:

Pot muri puțini. Sau mulți.

UNU

یک

— CE MĂNÂN... MĂNÂNCI O PORTOCALĂ?

În timp ce rostea asta, Kamran s-a întors, cu fața strâmbată de consternare, ca s-o studieze pe tânăra așezată lângă el pe cerul nopții. De ore întregi se înălțau prin ceruri și, în vreme ce el nu făcea decât să se înfioare de neliniște, domnișoara Huda stătea pe jumătate întinsă pe spatele păsării sale magice, privind stelele și mâncând un fruct de parcă ar fi fost eroina unui roman pasional.

— Da, de ce?

S-a oprit în timp ce ducea la gură o felie de portocală și s-a speriat brusc.

— Ah! Iertați-mă, Înălțimea Voastră – ați dori o bucată?

Și-a întins palma lipicioasă, pe care se afla o bucată lipicioasă, iar Kamran s-a tras înapoi.

Îi oferise felia pe care era pe punctul să și-o bage în gură. Se părea că fata nu are deloc maniere.

— Nu, a răspuns el sec.

Cum făcuse rost domnișoara Huda de citrice sau de ce se gândise să pună deoparte o portocală în mijlocul întregului haos, asta nu avea s-o știe niciodată, pentru că nu avea nicio intenție să...

— Înainte de-a părăsi palatul, am șterpelit câteva de pe o tavă care trecea pe lângă noi, i-a oferit ea explicația, făcând o scurtă pauză ca să mestece și să înghită.

Lumina stelelor îi scâlda mișcările lipsite de grație și ochii sticloși care îl priveau cu o admirație prost ascunsă.

— Sper că nu vă supără. Mă simt ușor amețită când trece prea mult timp între mese.

Kamran a scos un sunet neclar și s-a întors cu spatele.

Dintre toate lucrurile, nu avea de gând să încurajeze discuția. În tot acest timp, trupa lor improbabilă nu prea reușise să converseze – zgomotul și turbulențele constante ale călătoriei lor făcând imposibile discuțiile lungi –, dar vântul din față se liniștise în cele din urmă, iar ușurarea în rândul cvintetului lor era aproape palpabilă. Uimitoarele bestii înaripate care îi purtau s-au așezat într-o formație strânsă, începându-și coborârea lentă spre Tulan. Nu mult după aceea, au atins pământul.

În tot acest timp, mintea lui Kamran fusese inundată de teamă și oboseală. Oricât de recunoscător ar fi fost pentru împrejurările extraordinare ale evadării sale, strălucirea călătoriei lor începuse să se șteargă sub asaltul constant al gândurilor. Nu mai avea niciun chef să stea de vorbă cu nimeni.

— Ah... pot să iau și eu? s-a auzit spunând Omid într-o feshtună ce transmitea nerăbdare. Mi-e atât de foame!

Băiatul hotărâse de curând să comunice exclusiv în feshtună, în timp ce restul răspundeau în ardanză. Acest nou sistem de comunicare le dăduse discuțiilor lor din ultima vreme o textură interesantă, dezvoltată doar după ce copilul descoperise, spre încântarea sa supremă, că toți cei prezenți vorbeau fluent feshtună.

Chiar și, se părea, domnișoara Huda.

Kamran fusese surprins să descopere că domnișoara nelegitimă era educată cum se cuvine. Știa că prezumția îl făcea să pară crud, dar nici nu se putea condamna pentru această idee; sincer, era neobișnuit ca o persoană cu poziția ei discutabilă să fie crescută cu o guvernantă. Pe de altă parte, tatăl ei era cunoscut ca fiind un excentric.

— Mi-ar plăcea și mie o bucată, dacă îți prisosește, a adăugat Deen, farmacistul. Miroase divin.

Foarte adevărat!

Aerul din jurul lor fusese parfumat de stropii fini de ulei de portocală, iar când domnișoara Huda a desprins feliile ca să le împartă cu ceilalți, vocile lor agitate și conversațiile care au urmat nu au făcut decât să-l irite pe prinț. Abia de-i tolera pe cei mai mulți dintre membrii acestui grup improbabil chiar și-atunci când era binedispus, iar acum, așa șifonat și neliniștit, răbdarea îi era pe sfârșite.

— Las-o în pace! i-a șoptit vocea familiară și muștrătoare a lui Hazan. Nu o face ca să te necăjească.

— Pe cine?

— Pe domnișoara Huda.

Kamran a înregistrat cuvintele cu surprindere, întorcându-se să-l înfrunte pe vechiul său prieten de parcă ar fi primit o lovitură jignitoare.

— *Domnișoara Huda?* Crezi că-mi ocup acum mintea cu gânduri la domnișoara Huda?

Hazan nu a zâmbit, deși ochii lui indicau un oarecare amuzament secret.

— Și nu-i așa?

— Dacă mă gândesc cumva la ea, e doar ca să mă minunez de deseale întorsături lipsite de eleganță ale minții ei.

Acum Hazan s-a încruntat.

— Mi se pare nedrept.

— Mai devreme, a spus Kamran, coborându-și vocea până la un șuierat, a încercat să își croiască drum *mușcând* dintr-un nor. Cu fălcile, îți poți imagina?

A mimat o mușcătură cu mâna.

— Dând din cap, cu o voce ridicolă, doar ca să-l distreze pe copil. Se pare că nu are niciun fel de simț al buneii-cuviințe.

Fața lui Hazan a rămas impasibilă în timp ce replica:

— Cred că i-a spus „vocea monstrului flămând din nori”.

— A, și tu ești de acord cu asta, nu?

— Nu toți se iau pe ei înșiși atât de în serios ca tine, sire. Nu au nici energia, nici vreun interes s-o facă.

— Vrei să insinuezi că sunt vanitos?

— Nu insinuez nimic, Kamran. Îți livrez direct declarația.

— Ești un măgar.

— E o binecuvântare, atunci, că nu mă uit prea mult în oglindă, contemplându-mi desenul feței.

Cu reticență, Kamran a schițat un zâmbet.

— Niciodată nu ți s-a permis să lași deoparte greutatea zdrobitoare a așteptărilor imperiale, a spus Hazan în șoaptă, acum privind în depărtare. Alții nu sunt atât de împovărați ca tine. Asta nu îi face inferiori.

Kamran a dat ușor din cap, cercetând-o încă o dată pe domnișoara Huda de departe. Când s-a forțat să și-o imagineze dincolo de fărădelegea scandalosă care era rochia ei, a reușit să culegă niște detalii ceva mai fine ale trăsăturilor ei. Nu că ar fi fost o față neatrăgătoare, ci o găsea pur și simplu lipsită de rafinament. Era gălăgioasă, nedelicată și copilăroasă, iar faptul că se afla în apropierea ei îl făcea să se simtă nelalocul lui, de parcă l-ar fi strâns hainele.

Ea a început chiar atunci să râdă și să tot râdă, cutremurându-se din tot corpul, iar Kamran s-a întors brusc, căci sunetul vesel îi zgâria nervii.

— Dacă aş putea măcar experimenta luxul de-a fi atât de lipsit de griji! a murmurat el. Asta ar fi ca o zi plină de răcoare în iad.

Hazan i-a aruncat o privire de sumbră înțelegere, iar Kamran, hotărând că merita totuși o ușurare a chinurilor minții sale, și-a permis să se lase ceva mai în voie la locul lui.

Stătea călare pe Simorgh, o pasăre legendară care îi oferise scăpare în cel mai disperat moment al vieții, iar fiecare dintre tovarășii lui se instalase pe spatele sigur al câte unuia dintre cei patru copii ai ei. Prințul Arduniei nu știuse la ce să se aștepte când urcase pe spatele creaturii magnifice și impunătoare, cu anvergura aripilor mare cât o cameră. Fusesse atât de copleșit de admirație și recunoștință pentru privilegiul companiei ei, încât nici nu-i trecuse prin cap să se întrebe dacă lunga călătorie din Ardunia în Tulan avea să fie ușoară. Era deja destul de rău că fusesse aruncat la un loc cu aceste suflete pestrițe – care-și făcuseră loc în viața lui în virtutea faptului că o cunoșteau pe aceeași tânără enigmatică –, dar la asta se adăugaseră epuizarea, foamea, frica și doliul neconsumat, făcându-i aproape de nesuportat chiar și faptul de-a-și locui propriul trup.

Kamran și-o dorise pe Alizeh doar, pe Alizeh și nimic mai mult, iar în locul ei fusesse forțat să primească orfanul, bastarda și mizantropul; de parcă viața lui ar fi fost un soi de joc de cărți copilăresc și i s-ar fi împărțit un set de cărți pe care trebuia să le joace vrând-nevrând. Însă, având în vedere cât de rar părea să le îngăduie Alizeh celorlalți să arunce o privire în viața ei, aceste personaje erau cu adevărat prețioase – dar dacă nu ar fi

fost atât de orbit în goana lui după o tânără, ar fi putut totuși cunoaște fericirea unei existențe departe de acești oameni.

Ca pentru a-i agrava și mai mult dispoziția iritabilă, prințul se și încălzise inegal. În ciuda căldurii mașinării care era corpul păsării, extremitățile lui Kamran erau aproape amortite de frig, arcul și tolba de săgeți purtate pe spate îi săpau încet în carne și – deși nu ar fi recunoscut niciodată acest lucru cu voce tare – ignorase cu grijă, de aproape o oră, nevoia de-a folosi toaleta.

Și totuși, Simorgh se dovedise nu numai un bidiviu de încredere, ci și neașteptat de pufoasă; penele ei mătăsoase și irizate erau ca o pernă care-i bucurase corpul obosit. Abia dacă apucase să doarmă în ultimele zile, atât de dată peste cap îi fusese viața. Dacă ar fi fost sigur că nu avea să cadă din cer, Kamran ar fi putut ațipi lipit de gâtul ei. Acum, în vreme ce mișcările uniforme și line ale zborului amenințau mai mult ca oricând să-l ademenească la somn, se străduia să-și țină ochii deschiși. În sinea lui, era recunoscător pentru câte o ocazională palmă de frig peste față.

— Îți mai este foame?

Kamran și-a ridicat privirea, cu un vânticel ciufulindu-i părul, doar ca să-și dea seama că întrebarea nu-i fusese adresată lui. Domnișoara Huda făcuse rost de-o banană din cine știe ce buzunar ascuns printre faldurile umflate ale acelei rochii înfiorătoare, iar acum se apleca peste întinderea întunecată a universului pentru a-i înmâna fructul lui Omid, ai cărui ochi se aprinseseră deja, chiar dacă avea gura încă plină. Acesta s-a mișcat cu nerăbdare ca să accepte ofranda, și, preț de-o clipă care l-a făcut pe Kamran să se încordeze alarmat, cei doi s-au ciocnit, gata-gata să se prăbușească din cer.

Omid și domnișoara Huda au izbucnit imediat în hohote de râs, încântați că aproape se omorâseră cu prostia lor. Chiar și Deen, cel mai morocănos dintre cei patru tovarăși, reușise să zâmbească.

Asta l-a umplut pe Kamran de-o furie irațională.

Nu înțelegea că ceea ce simțea în timp ce îi privea nu era tocmai furie, ci un amestec de dor și resentimente. Omid, Huda și Deen veniseră în această călătorie doar pentru un strop de aventură, pentru o atingere magică. Ei nu se aflau aici așa cum se afla el: într-o luptă disperată pentru viața, tronul și moștenirea sa. Faptul că puteau să râdă atât de ușor, să se odihnească atât de liber, să ia o gustare în timp ce discutau – îl făceau să clocotească de indignare. În secret, tânjea să cunoască o astfel de veselie; dar, neputând să-și exprime aceste sentimente nici măcar pentru el însuși, fierbea în schimb în frustrarea lui, lăsând brațele familiare ale furiei să-l susțină în timp ce stătea în cer, ros încet de diverse necunoscute.

Iar gândurile la Alizeh erau, desigur, cele mai mari dintre acestea.

DOI

”

ALIZEH A ÎNTINS UN DEGET SPRE PĂMÂNT, DESENÂND FORME pe terenul aspru a cărui textură îi zgâria ușor pielea. Stătea singură și expusă în întunericul înghețat, în ochiul unei întinderi sărate care părea să se rotească la infinit în toate direcțiile. Cristalele albe se lipiseră de pământ ca o crustă dură, scânteind în lumina lunii cu o strălucire de diamante zdrobite.

Absentă, a lins un pic de sare de pe degetul mare, făcând o grimasă când i-a simțit gustul în timp ce o căldură surdă îi străbătea limba. Gândurile i se învolburau în timp ce privea în întunecime, unde noaptea deasă era spuzită peste tot de stele. Alizeh știa că licuricii trăiau în atmosfera din Tulan, iar în această seară licărul lor era atât de dens, încât pe alocuri se transforma într-o ceață. Era ca și cum un copil și-ar fi trecut mâna peste ceruri și le-ar fi întins sclipiciul peste tot.

Totuși, aceste minunății n-o distrăgeau de la gândurile ei.

Scenele din ultimele ore continuau să o bântuie, sunetele lovindu-i neîncetat în oase în timp ce amintirile unor senzații trecute i se plimbau cu repeziciune pe piele. Chiar și acum, în tăcerea cea mai deplină, tot nu-și putea găsi liniștea.

Cu doar câteva ore în urmă, făcuse inimaginabilul.

După optsprezece ani în care trăise ascunsă, Alizeh ieșise în sfârșit din umbră. Faptul de-a se expune ca regina pierdută a Aryei era o mișcare periculoasă din mai multe motive, principalul fiind faptul că nu era pregătită cum se cuvine pentru acest rol. Nu avea nici tron, armată ori vreun plan, și nici vreun gram din magia puternică care i se promisese pentru acest rol. În acest moment, era mai probabil să fie ucisă decât venerată pentru că își ridicase capul deasupra parapetului, dar simțea că nu are altă opțiune decât să iasă, chiar și așa, nepregătită, în luminile scenei. După ce zvonurile despre sosirea ei în Tulan sufocaseră orașul regal, mii de djinni luaseră cu asalt castelul în căutarea ei, cerând dovezi ale existenței sale. Mulțimea fusese sălbatică și frenetică, cerând cu insistență să o zărească pe legendara regină, amenințând cu violența dacă i s-ar fi întâmplat ceva rău. Fusese bine, așadar, că tăietura de la gâtul ei era prea slabă pentru a fi înregistrată de mulțimea aflată la distanță.

Din nefericire însă, aceasta îi atrăsese imediat atenția Sarrei.

Regina-Mamă trecuse prin șoc și groază când o văzuse pe Alizeh care, înainte de-a înfrunta masele, ieșise din dormitorul lui Cyrus într-o rochie scurtă, însângerată și cu gâtul sângerând, cu toată demnitatea pe care era în stare s-o arate.

Sarra privise îmbujorarea și loviturile lui Alizeh, apoi ochii sălbatici și trunchiul gol al fiului său, iar expresia i se întunecase asemenea unui dezgust criminal. Alizeh își deznodase agitată rochia murdară, scuturând tivul pe toată lungimea înaintea de-a se grăbi să explice situația – dar Cyrus îi aruncase o privire atât de severă, încât aprinsese nosta ascunsă în corsetul ei, arsura blândă îndemnând-o la tăcere. Sarra scosese un râs batjocoritor la acest mic schimb de gesturi, deși, în cele din urmă, chestiunea rămăsese nediscutată, căci femeia părea prea

agitată de nerăbdarea cu care o aștepta mulțimea – mii de djinni care se agitau în afara zidurilor palatului – pentru a întârzia momentul cu discuții. Singura îngăduință a Sarrei fusese să arunce o privire tăioasă spre capătul celălalt al sălii, unde patru snode tinere și gură-cască se prăbușiseră unele peste altele într-o stare de șoc aproape comică, înainte de a-și îndrepta zâmbetul sumbru spre Alizeh.

— Ascute-ți mintea, fato! spusese ea cu o blândețe amenințătoare. Dacă nu te omoară mulțimea în seara asta, s-ar putea să te omoare bârfele.

Alizeh a strâns ochii amintindu-și ce se întâmplase, în timp ce pielea i se încălzea de la rămășițele suferințelor. Cea mai mare parte a adevărului era departe de a fi scandaloasă, desigur; de fapt, ar fi încântat-o pe Sarra să afle că ea și Cyrus încercaseră numai să se omoare între ei.

Seara lor fusese însă amețitoare.

După ore întregi în care îl îngrijise pe Cyrus în urma unui atac brutal al diavolului, regele, pe jumătate cuprins de delir, îi adusese prin magie în dormitorul său, unde, la scurt timp după aceea, avuseseră o ceartă explozivă. Ea și Cyrus își încrucisaseră săbiile, schimbând lovituri și cuvinte aprinse până când, în cele din urmă, el o învinsese nu cu o armă, ci cu o succesiune de mărturisiri pasionale care o lăsaseră aproape distrusă.

Și-a atins absentă gâtul, strâmbându-se când praful de sare de pe degete i-a ars rana deschisă. Și-a tras genunchii la piept și s-a ținut strâns, mușcându-și buzele pentru a nu-și lăsa dinții să-i clănțănească de frig.

Cum ar fi putut să-și țină vreodată gândurile în ordine cu atâtea senzații de clasat și aranjat? Atât de multe dorințe de gestionat și de stins?

Nu știuse la ce să se aștepte atunci când își afirmase în sfârșit dreptul la vechiul tron al djinnilor, deși cândva crezuse că era rezonabil să își imagineze că orice pretenție urma să fie întâmpinată cu suspiciune și furie. Se pregătise să se apere împotriva acuzațiilor de fraudă; crezuse că avea să fie obligată să dovedească, cumva, că ea era moștenitoarea de drept.

În loc de asta, în momentul în care pășise spre balustradă, mulțimea păruse să tresară, ca și cum ar fi fost lovită în același timp de o forță nevăzută. Răcnetele lor asurzitoare se transformaseră într-o tăcere atât de deplină, încât Alizeh reușise să-și audă propriile respirații grăbite. Primele clipe fuseseră mai mult decât înspăimântătoare; secunde trecuseră ca și cum s-ar fi scurs cu încetinitorul, iar inima îi bătea cu putere între coaste în timp ce-o cuprindea panica.

Nu se gândise bine – nu avusese suficient timp să se pregătească – și atunci se îngrijorase că ar fi trebuit să spună ceva măreț sau dătător de speranță. Primele ei cuvinte publice urmau să fie fără îndoială amintite în istoria lor și repetate pe străzi. Se gândise, la început, să îi mobilizeze.

Apoi privise mai atent.

Ce văzuse era o mare de djinni epuizați de orele lungi de stat în picioare și de strigat. Doar scâncetele înăbușite ale pruncilor se mai auzeau, părinți epuizați cu copiii în brațe și cu cei mai mari dormind la picioare. Bătrânii se sprijineau în bastoane sau stăteau, cu greu, așezați pe jos, pe când cei tineri și sănătoși se uitau la ea cu ochi încordați și febrili. Fiecare față pe care o privea era încordată de oboseală și tremura de speranță – și de o foame născută din simpla deshidratare.

Cu blândețe, le spusese:

— Oamenii mei dragi, lăsați-mă să vă aduc apă!

Rezultatul fusese un haos uluitor.

Cum de fuseseră atât de siguri de identitatea ei, nu putea să știe; nu era o întrebare pe care să o poată pune fără să-și afecteze credibilitatea. Dar, la cuvintele ei, păreau să fi adunat dovezile necesare și deveniseră din nou isterici, unii plângând necontrolat, alții leșinând în brațele străinilor sau ale celor dragi.

Alizeh se pregătise să se ducă la ei, hotărâtă să găsească o modalitate de-a le oferi hrană acestor mii de oameni, însă Cyrus ieșise imediat din umbră, oprindu-i mișcarea cu o privire familiară, fulgerătoare.

— Nu ai să te pui în pericol! spusese el.

Alizeh abia își dăduse seama de propria ei iritare și abia deschisese gura ca să protesteze înainte ca el să se întoarcă spre un servitor din apropiere și să dea porunci pe care ea nu le putea auzi. Nu mai era fără cămașă – regele Tulanului purta o bluză și o haină simplă, singura lui excentricitate fiind o căciulă grosă de blană trasă jos pe frunte care îi ascundea aproape complet părul arămiu.

Totul, totul negru.

Nu reușise să-și întoarcă privirea în timp ce el îndeplinea această mică sarcină, fascinată de atitudinea lui de neclintit. Cu doar câteva ore în urmă fusese bătut aproape până la moarte de diavol, pentru ca apoi să primească alte lovituri de la Alizeh însăși, de la mama sa și amenințarea cu violența împotriva casei sale. Aceste lovituri veniseră ca o ploaie peste el una după alta, și totuși rămăsese calm. Afișa un zâmbet ușor în timp ce vorbea liniștit cu un lacheu, cu manierele sale lejere, dar ferme.

Nu se prăbușise.

Afacerea fiind rezolvată, Cyrus își ridicase ochii, ținut de forța privirii ei asupra lui. Și ea se schimbase înainte de a i se

adresa mulțimii, purtând acum una dintre mantiile lui Cyrus, care insistase că urma să fie atât o protecție împotriva frigului, cât și o acoperire pentru rochia pătată. Curând simțise căldura privirii lui cercetătoare în altă parte, zăbovind mai întâi pe gâtul ei, apoi coborând pe liniile ascunse ale corpului său. Îi înregistrase valurile veșmântului de împrumut, mânecile prea lungi, cei câțiva centimetri de tiv care i se adunau în jurul picioarelor.

Ochii lui aveau toată inconstanța unei eclipse: furia aproape că-i copleșise dorința.

Alizeh amețise sub această privire atentă și i se făcuse pielea de găină acolo unde simțise că o atingeau ochii lui. Nu știa cum să descrie această senzație, această langoare care-i tăia respirația. Nimeni nu o privise vreodată așa cum o făcuse el, ca și cum vederea ei ar fi putut să-i fie fatală. Buzele i se întredeschiseseră sub greutatea dorinței lui tăcute, iar gura i se umpluse de sunetul numelui lui și de un impuls disperat și nebunesc de a-l șopti lipită de pielea lui.

Din fericire, exclamații ascuțite și strigăte de uimire izbucniseră din mulțime, iar vraja fusese ruptă; Alizeh se întorsese, speriată, ca să vadă cum servitorii palatului se învârteau prin masa de djinni cu tăvi aurite, fiecare dintre ele plină de căni și urcioare cu apă.

Acum, Alizeh adulmeca frigul care îi amorțea nasul, închi-zând ochii în fața cerului amețitor al nopții. Scena care o învăluia era frumoasă, fără îndoială – dar nici capul și nici inima ei nu erau în stare să aprecieze clipa prezentă.

În plus, nu știa unde se află.

Găsise acest loc abia după ce îl bătuse pe Cyrus prin turnurile de la miezul nopții ale orașului regal. După ce mulțimea se liniștise – după ce acceptaseră că e bine, că abia sosise în

Tulan, că nu luase nicio decizie fermă în privința căsătoriei și că urma să li se adreseze oficial imediat ce avea să se odihnească puțin –, începuse să se împrăștie foarte încet. Atunci, micul lor grup se retrăsese în castel – Sarra, cu o față contorsionată de parcă ar fi fost gata-gata să țipe, iar Alizeh gândindu-se doar la somn –, în timp ce tânărul rege rostise șase cuvinte eficiente adresate zidului:

— Mă tem că trebuie să plec.

Fără alte explicații, o lăsase pe Alizeh în grija mamei sale îngrozite.

Sarra scosese un sunet găuit înainte de a se uita la Alizeh cu ochii mari, clipind, și pentru o clipă lui Alizeh îi păruse rău pentru femeie. Într-o șocantă răsturnare de situație, Sarra, odinioară o adversară vicleană și complexă, își pierduse curajul. După ce fusese martora puterii liniștite a lui Alizeh în fața mulțimii dezlănțuite, femeia părea acum îngrozită și să respire același aer cu fata. Se părea că regina-mamă era îngrijorată că făcuse o greșală periculoasă cerându-i lui Alizeh să-i ucidă fiul.

Dacă ar mai fi fost în stare, Alizeh ar fi râs de o asemenea absurditate.

În schimb, îi urase noapte bună Sarrei, care tremura toată, și, după ce rămăsese singură în sală, își îmbrăcase rapid invizibilitatea și-l urmărise pe Cyrus cu o viteză supraomenească, având grijă să se ferească de toate privirile, de teamă să nu fie reperată de slujitorii djinni. Nu durase mult până când îi luase urma în afara palatului, peisajele străine topindu-se rând pe rând în întuneric în timp ce străbăteau noaptea înghețată.

Alizeh a oftat.

Aici erau păduri stranii, copaci albi ca osul, cu ramuri albe ca osul ce străluceau din interior, din care un mic pâlc licărea ușor la marginea întinderii sărate. Doar *atât* de departe

o dusese căutarea ei, pentru că, nu după mult timp, Cyrus se evaporase la propriu într-un fuior de fum când se apropiase de pădurea luminată, iar aici era locul unde aterizase, singură și departe de orice drum și blestemându-se pentru prostia ei.

Și-a strâns și mai tare mantia de împrumut în jurul umerilor, luptând împotriva impulsului de-a trage în piept mirosul familiar al proprietarului ei. Ajunsesse să-i cunoască această apă de colonie, notele florale de trandafir infuzate cu miresele masculine ale pielii lui – deși nu era pe deplin sigură cum. Poate că era din cauza orelor pe care le petrecuse ținând în brațe trupul lui Cyrus, simțindu-i mirosul chiar dacă plângea. Încă mai simțea mătasea părului lui alunecându-i printre degete și obrazul lui sub degete. Pentru eforturile ei, fusese răsplătită cu această arsură necruțătoare sub coșul pieptului, un val de senzații atât de puternice, încât tremura fără să se poată stăpâni, care refuzau să se liniștească chiar și atunci când gândurile ei se îndreptau spre orice și oricine altcineva. Nu-și mai simțise niciodată trupul atât de viu, de electricizat.

Când îi dăduse voie lui Cyrus să ocupe atâta loc înăuntrul ei?
Nici măcar nu se *întâmplase* ceva între ei.

Tumultul de senzații pe care-l îndura acum, rămășițele emoționale prin care era forțată să treacă în urma a ceea ce fusese, după orice criteriu, un non-eveniment...

Nu aveau niciun sens.

Mai rău: Cyrus era sub comanda diavolului.

Chiar și acest fapt în sine ar fi trebuit să fie suficient de concludent pentru a-l condamna, dar, slavă Domnului, avea și alte motive. Printre alte fărâdelegi oribile, el îi furase prețioasa Carte a Aryei și refuzase să i-o returneze, ținând-o ostatică sub cheie și magie. Îi măcelărise pe Divinatorii Arduniei, îl ucisese pe regele Zaal, își omorâse propriul tată și se încoronase drept

dușmanul ei, fie că lui Alizeh îi plăcea sau nu. Așa că, atunci când el fugise din palat într-o misiune misterioasă și probabil nefastă, se simțise obligată să-l urmărească.

Păcat, așadar, că fusese o proastă.

In calitatea sa de moștenitoare a străvechiului regat al djinnilor, Alizeh și-a regăsit, în sfârșit, supușii, și poate chiar și coroana. Cyrus, imprevizibilul rege din Tulan, i-a oferit propriul regat în cadrul unui schimb năucitor: unul care ar începe cu nunta lor și s-ar încheia cu uciderea lui.

Reputația lui Cyrus este bine-cunoscută: toată lumea știe despre trecutul lui sângeros, așa încât uciderea sa ar trebui să fie ușoară – iar acceptarea ofertei pe care i-a făcut-o el ar putea fi singura modalitate prin care Alizeh să își împlinească destinul și să-și salveze supușii. Dar cu cât tânăra află mai multe detalii despre Cyrus, cu atât ajunge să se întrebe mai des dacă poveștile groaznice despre el chiar sunt adevărate.

Plin de secrete, suveranul din Tulan a tânjit după Alizeh de când aceasta i-a apărut pentru prima dată în vise, în urmă cu multe luni. Aflând că acele viziuni au fost, de fapt, opera diavolului, Cyrus cu greu poate suporta să o privească pe Alizeh și cu atât mai puțin să o știe prin preajmă. Totuși, în ciuda eforturilor lor de a se disprețui reciproc, Alizeh și Cyrus sunt atrași unul de celălalt cu o patimă mistuitoare care amenință să-i distrugă pe amândoi.

Între timp, prințul Kamran a sosit în Tulan, gata să se răzbune...

Învăluit într-o tensiune rafinat construită și mustind de un romantism care-ți face inima să se oprească în loc, *Legământ de sânge* oferă o continuare explozivă a captivantei serii-bestseller UN REGAT ÎNTREȚESUT!

LECTURA PERFECTĂ PENTRU FANII UNOR AUTOARE PRECUM
LEIGH BARDUGO, SABAA TAHIR ȘI TOMI ADEYEMI!

„Mafi își continuă uluitoarea și captivanta poveste cu o revărsare de secrete, momente de confuzie, dar și de pasiune dezlănțuită în acest al treilea volum, care te ține permanent cu sufletul la gură! Fascinant!”

Kirkus Reviews